

РЕШЕНИЕ

№ 3524

гр. София, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1743** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на С. З. Ш., с ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. Б. З. срещу Решение 06.01.2022 г., постановено по НАХД № 10214/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112-ти състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2053/19.07.2020 г., издадена от полицейски инспектор при 02 РУ – СДВР.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и целта на закона.

С жалбата пред районния съд е направено искане за обезщетение по реда на ЗОДОВ. Твърди се, че в оспорената заповед не се съдържат нито данни за извършено престъпление, нито фактически и правни основания за задържане. Релевират се доводи и за нищожност на съдебното решение. Иска се отмяна на обжалваното решение, както и на издадената заповед за задържане. Претендира се присъждане на разноски по делото пред двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – В. К. – полицейски инспектор при 02 РУ – СДВР, редовно призован, не

се явява и не се представлява. В представени писмени бележки от 12.05.2022 г. оспорва касационната жалба, като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно призована, явява се прокурор М.М.. Излага твърдение за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XVIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

С оспореното решение е отхвърлена жалбата на С. З. Ш. срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 2263з-2053/19.07.2020г., издадена от инспектор В. К. от 02 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1-4 от ЗМВР на Ш. е наложена принудителна административна мярка "задържане за срок от 24 часа".

За да постанови този резултат районният съд е приел следното от фактическа и правна страна: С оспорената пред първата инстанция заповед С. З. Ш. е бил задържан, поради съмнение за притежание на наркотично вещество чл. 354а, ал. 1, т. 1 от НК. На 19.07.2020г. лицето С.Ш. се намирал в помещение за предаване на багаж на Централния Софийски затвор /СЦЗ/. Предал багаж, който трябвало да бъде получен от брат му Д. Ш.. При проверка на същия багаж от служителя на затвора Л. И. бил установен суитчър с подозрителна миризма. При опипване на качулката на този суитчър, лицето И. усетил, че между двата плата имало нетипично на допир вещество. След като платът на качулката бил срязан, било установено, че вътре в нея има тревиста маса. Бил подаден сигнал до 02 РУ СДВР, откъдето била пратена огледна група. При извършване на огледа на местопроизшествието били направени съответните снимки, суитчърът бил иззет и било образувано ДП.

Поради съмнение, че откритото вещество представлява наркотично такова С. Ш. бил задържан за 24 часа по реда на ЗМВР.

За задържането на лицето Ш. била издадена заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2053/19.07.2020г., издадена от В. К. – полицейски инспектор при 02 ПУ-СДВР, като в нея било посочено като правно основание за задържане : „ притежание на НВ“.

При тези данни съдът е обосновал правния извод, че заповедта е издадена от компетентен орган, в законоустановената писмена форма, както и че са налице предпоставките на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, тъй като задържането на Ш. е предприето поради съмнение за притежание на наркотично вещество.

Настоящата касационна инстанция намира, че решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

По смисъла на чл.220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, материалния закон и целта на закона. Изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е законосъобразна е правилен.

Разпоредбата на чл.72 от ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл.72, ал.1, т.1-7 от ЗМВР. Разпоредбата също така овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Преценката за това е субективна, но за установяване впоследствие законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи обосновано предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение в случая е изпълнено. От представените и обсъдени по-горе доказателства се установява, че в багажа, който лицето Ш. е внесъл, в помещението за предаване на багаж в СЦЗ, е намерен суитчър, в чиято качулка е имало тревиста маса. Л. е бил задържан за 24 часа временно, тъй като при извършване на полицейска проверка вещта, в която е намерено предполагаемото наркотично вещество е била в негово владение до момента на проверката, т.е има данни за извършено престъпление по чл. 354а от НК.

Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че при такава фактическа обстановка полицейските служители съвсем основателно са предположили, че е налице държане на наркотични вещества, поради което и за изясняване на ситуацията правилно са задържали жалбоподателя - касатор в настоящото производство

Приложената принудителна административна мярка се явява допустимият от закона процесуален способ за обезпечаването (неотклоняването на лицето), с цел извършване на първоначални действия за разследване на случая.

Относно възражението, че районният съд не е изпълнил задължението си за проверка по допустимостта на жалбата и наведените доводи, че за разглеждане на същата, не е събрана дължимата държавна такса и във връзка с Тълкувателно решение № 2 от 3.06.2009 г. на ВАС, следва да се отбележи, че в производствата по З. пред районния съд не се дължи такава. Дори и в хипотеза, такава да се дължи от жалбоподателя, не следва същият да възражава, поради факта, че по никакъв начин не е накърнено правото му на защита, след като жалбата му е била разгледана.

Относно възражението за обезщетение, съдът не следва да се произнася, тъй като същото е ирелевантно към настоящия спор. Такова искане следва да бъде направено в отделно производство и по друг ред. С оглед това, предявеният иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ, съдържащ се в жалба с вх. № 1040578/06.08.2020 г., следва

да бъде отделен в отделно съдебно производство.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.3 АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Воден от гореизложеното на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.01.2022 г., постановено по НАХД № 10214/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав.

ОСЪЖДА С. З. Ш., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Отделя производството по предявения от С. З. Ш., с ЕГН [ЕГН], в жалба с вх.№ 104578/06.08.2020 г., иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ.

Исковата молба да се докладва на председателя на Административен съд – София град за образуване на ново дело.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.